

Nedeľa po Deviatniku – 7.2.2021 Záv. Poruba – List Židom 3, 7 – 14

„Preto, ako Duch Svätý hovorí: Dnes, ak počujete Jeho hlas, nezatvrdzujte si srdcia ako pri roztrpčení v deň pokánia na púšti, kde ma skusovaním pokúšali vaši otcovia, hoci videli moje skutky za štyridsať rokov; preto som zanevrel na toto pokolenie a povedal som: Ustavične blúdila v srdci! Ale oni nepoznali moje cesty, takže som prisahal v hneve: Nevojdú do môjho odpočinku! Hľadte, aby nikto z vás nemal zlé a neveriace srdce a neodpadol od živého Boha! Ale napomínajte sa navzájom deň po deň, dokiaľ sa hovorí: dnes, aby nikoho z vás nezatvrdilo mámenie hriechu. Lebo sme sa stali účastníkmi Kristovými, ak podstatu, ktorú sme mali na počiatku, zachováваме pevnú až do konca.“

Život človeka sa často prirovnáva k ceste. Je to prirovnanie priliehavé. Putujeme od kolísky až po hrob. A neraz je to cesta ťažká, s prekážkami. Niekedy je to aj cesta zdĺhavá, ba až fádna. Najhoršie je, ak má človek pocit, že putuje bez cieľa, alebo ak má dojem, že sa mu cieľ stráca pred očami. Veriaci kresťan má od svojho Pána uistenie, že „cieľ má každý pred očami a beží za odmenou nebeského povolania.“ /Filip. 3,14/ Je to krásny, vznešený cieľ. Ide len o to, aby sme ho dosiahli.

Náš biblický text nám sprítomňuje, i keď len náznakovo, cestu starozmluvného ľudu Božieho z Egypta do zaslúbenej zeme. Táto cesta trvala plných 40 rokov a bola spojená s rozličnými ťažkosťami. Najhoršie však bolo, že tento vyvolený ľud často zabúdala na Boha, ktorý si ho vyvolil, na Boha, ktorý ho vyviedol z egyptskej poroby. Videl síce skutky Božie, predsa však nepoznal Božie cesty, blúdila vo svojom srdci, neobstál v skúškach, ba sám pokúšal svojho Boha. Bolo to preto, lebo si zatvrdil srdce pred Božím hlasom. Následok toho bol, že tento ľud stihol súd Boží: nikto z tých, ktorí vyšli z Egypta, nevošiel do zaslúbenej zeme, nikto teda nedosiahol toho vytúženého cieľa.

Tento príklad uvádza pisateľ listu Židom ako výstrahu pre nás – pre ľud novej zmluvy. I my, ktorých si Boh vyvolil v Kristovi za svoje deti, musíme putovať po celý svoj život. Máme tiež krásny cieľ: „...naša otčina je v nebesiach...“ /Fil.3,20/ No i nám hrozí všelijaké nebezpečenstvo: pokúšania a zvody, sklamanie a slabosť, straty a choroby, opustenosť a smútok... Neraz by sme si museli zúfať, keby sme nevedeli, že nás sprevádza náš Pán, ktorý uistil svojich: Ja som s vami po všetky dni... On nás sprevádza svojim slovom, On je nám prítomný svojimi sviatosťami. Ide len o to, aby sme tomuto slovu naslúchali, Jeho dary prijali.

Naliehavo znie aj pre nás napomenutie textu: Dnes, ak počujete Jeho hlas, nezatvrdzujte si srdcia! Tento Boží hlas nám znie aj dnes, cez toto písané slovo. Aj to je príležitosť počúvať ho. Majme len srdce, myseľ, ba celý život sústredený na tento Pánov hlas.

Izrael nielenže neposlúchal slovo živého Boha – mal zatvrdené srdcia pre prijímanie tohto slova, ale sa dostal do pochybnosti o tom, či Božie zaslúbenia, dané tomuto národu, sú pravdivé a verné. Neobstál na skúške, do ktorej ho Boh postavil. Cieľ sa mu vzdáľoval, ba zdal sa nedosiahnuteľný. Bolo to preto, lebo

mal „zlé a neveriace srdce a odpadol od živého Boha“.

I v tom ohľade je pre nás Izrael varovným príkladom. I my sme neraz postavení do skúšky, nedaria sa nám naše plány a predsavzatia, naše nádeje. Zmocňujú sa nás pochybnosti, ba rezignácia. Pýtame sa: sú ešte platné zaslúbenia nášho Pána, že nás neopustí, že k nám príde? Do tejto našej situácie nám znejú slová nášho textu: Lebo sme sa stali účastníkmi Kristovými... Áno, o to ide, aby sme zachovali plnú dôveru nášmu Pánovi a Jeho zaslúbeniam. On je a zostáva verný, On nemôže zaprieť seba samého. Preto má byť našou všemožnou snahou za túto vernosť odplávať sa Mu aj z našej strany vernosťou. Táto vernosť nedovolí ani za ťažkých okolnosti stratiť pred očí nebeský cieľ. Táto vernosť Pánovi je jednou zo záruk, že dosiahneme najvyšší cieľ svojho života.

Je dobré, ak máme spolupútnikov. V spoločenstve s inými, sa nám ľahšie a radostnejšie putuje. Pisateľ tohto listu nám privoláva: „napomínajte sa navzájom deň po deň...“ Sme členmi spoločenstva cirkvi Kristovej. Máme spoločný cieľ, spoločné problémy a ťažkosti na ceste za týmto cieľom. Nemôžeme si byť teda ľahostajní. Nesieme zodpovednosť jeden za druhého. My sa navzájom potrebujeme. Naše radosti i starosti sú nám spoločné. Obzvlášť v tejto dobe. Preto sa musíme aj na terajšej životnej púti navzájom povzbudzovať, ale aj napomínať, aby sme neopúšťali správnu cestu, ale aby sme na tejto ceste napriek dnešným okolnostiam vydržali. Musíme sa v zložitej situácii osobného, rodinného, spoločenského ale aj cirkevného života navzájom podopierať. Musíme si byť navzájom dobrými strážcami, a to všetko „deň po deň“, teda stále. Takto môžeme mať nádej, že každý z nás osobitne i všetci spoločne dosiahneme ten vytúžený cieľ: trvalé spoločenstvo s Pánom.

Modlitba: Všemohúci Bože, vodiš nás rôznymi cestami, ale teší nás, že si stále pri nás, lebo si uvedomujeme svoju slabosť, nehodnosť a nedostatočnosť. Sme vystavení rôznym ťažkostiam a protivenstvám života. Preto prosíme, aby si nás chránil, v pokušeniach stál pri nás, a viedol nás tak, aby sme si vzájomne pomáhali, vkladali svojich blížnych do svojich modlitieb. Daj však, aby to čo konáme, sme konali na slávu Tvojho mena. Amen Piesne: 520, 488, 484

Oznam: Bratia a sestry, môžete u ses. Anny Valentovej platiť cir. daň. Výška dane ostáva zatiaľ ako doteraz. Keďže od začiatku decembra sme nemali žiadny príjem na oferách v kostole, sme odkázaný na vaše každé euro navyše či už pri platení dane, alebo milodar. Túto situáciu nám nikto nezohľadňuje a my musíme platiť všetky výdavky od nás požadované. Ďakujeme za porozumenie.

Aspoň tichou modlitbou si spomeňme na 76. výročie evakuácie, v našom cirkevnom zbore ako Deň pokánia